

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**EVANGE=||LIA || QVAE CONSVETO || MORE DOMINICIS ET ||
alijs Festis diebus in Eccle-||sia leguntur**

Aemilius, Georg

COLONIAE, 1555

Dominica I. Post Trinitat. Evangelium Lvcae XVI. Cap.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69317](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-69317)

EVANGELIA

Ventus ubi placuit spirat, uocem illius audis,
Vnde tamen ueniat, nescis, quo' ue ille recedat:
Sic erit omnis homo flatu meliore renatus.
Miratur uocem Domini Iudeus, & inquit:
Quaratione queunt fieri hæc, edissere nobis,
Christus ait rursum: Iudea in gente Magister
Tu' ne potens censeris, & hæc mysteria nescis?
Crede mihi certè scimus, quæcunq; profanur,
Testamurq; simul uobis, quæ uidimus antè.
Nec tamen accipitis nostre testata loquela,
Si terrena fidem non uultis habere docenti,
Quàm malè credetis, si iam cælestia dicam:
Nemo petit cælum, nisi qui descendit ab illo,
Nempe Dei natus, cuius cælestia Regna
Propria sunt, quibus ille uiamq; effecit aperitam.
Et ueluti Moses populum dum ducit Eremo,
Serpentem faciens ligno suspendit in alto,
Cuius adorantes faciem non lederet anguis:
Filius ipse Dei sic exaltetur oportet,
Ut non intereat quisquam confisus in illum,
Regna sed æternæ capiat cælestia uitæ.

DOMINICA I. POST TRINITAT.
EVANGELIVM LVCAE XVI. CAP.
ARGV-

DOMINICALIA.

ARGUMENTVM.

Diues in Inferno pœnis cruciatur acerbis:
Lazarus Angelicus portat in astra chorus.

Vir prediues erat, rebusq; opulentus opimis,
Splendida quæ molli uestibat purpura luxu:
Magnificisq; dies epulis uiuebat in omnes.
Delicijs mundi foelix & semper abundans.
Rursum pauper erat cognomine Lazarus, ille
Diuitis ante fores miseranda sorte iacebat,
Ulceribus toto scabieq; in corpore plenus,
Turpia quæ sœuo pascebant membra dolore.
Insuper atra fames stomachum uexabat inanem,
Perq; dies aliquot nullum gustauerat ægra
Ore cibum, sicco nec gutture ceperat haustum.
Vestibulo sese ergo domus aduoluerat ægre,
Vilibus ut saltem de misis uiueret, alta

Qya

EVANGELIA

Quæ Domini mensa nullo curante cadebant.
Nulla sed ingrata tetigit miseratio mentem
Diuitis, egrediens uultum auertebat ab illo,
Sordida ne scabies nares uiolares odore:
Nec quisquā ex famulis hominem curabat egenū.
Sola canum misero lenibat turba dolorem,
Ulcera perlungens fidus manantia linguis:
Maior in his bonitas, Domino quā eluxit in ipso
Et uicere canes hominem uirtute iuuandi.
Lazarus at tandem, seu crescente dolore,
Viribus exhaustus moritur uitamq; relinquit,
Cuius lætam animam mortali carne solutam
Angelici portant ad lucida sydera cœtus,
In gremioq; Abrahæ fœlici sorte reponunt.
Nec mora longa fuit, moritur quoq; diues, & illi
Quas posedit opes, in uito corde relinquit,
Elatusq; domo sepelitur mere parentum.
Non hunc diuitiæ poterant defendere ab Orco,
Quem meritus factis & iniquo corde fuisset.
Ergo anima illius Manes defertur ad imos,
Tartareaq; domos subiit, passura perennis
Supplicij pœnas diri sine fine doloris.
Iamq; in tormentis positus, cùm cernere sursum
Inciperet, frustraq; oculos super alta leuarat,
Aethe-

DOMINICALIA.

Aetherea Abramum conspexit in arce sedentē,
Illiū inq; sinu recubantem Lazaron amplō,
Iam non ulteribus fœdum, sed lumine plenum:
Protinus attollans uocem clamauit in altum:
O pater Abraham, si quid pietatis Olympo,
Vestraq; si pœnæ miserorum pectora tangunt,
Respice me miserum, clemens miserere precantis,
Et mihi mitte plium de uestris Lazaron oris,
Ut digitos saltem extremos in flumine tingens,
Ardenti miseram restinguat gutture linguam,
Atq; refrigerium paruo mihi tempore p̄fet:
Nam patior magnos flamma crepitante dolores,
Nec requies, nec finis adest, nisi mitis ab alto
Tu pater aspicias nostros miserare labores.
Finibus æthereis contrā respondit Abraham:
Quid me nate uocas nil profectus memento
Quòd bona percipiens olim dum uita manebat,
Et fueris fœlix: at contra Lazarus iste
Tot mala perpessus te nil tribuente recepit:
Nunc mutata sua est illi fortuna, tibiq;
Hic iucunda capit cælestis gaudia uitæ,
Tu contrā, ut meritum, cæco cruciaris Auerno,
At quamuis libeat mihi te fortasse iuuare,
Non tamen est licitum: namq; interualla locorum

H Talia

EVANGELIA

Talia nos dirimunt, & non superanda uorago,
Ut non huc uos, nec nobis transitus illuc,
Nec cuiquam liceat citraq; ultraq; uenire.
Ille mouens iterum uocem respondit ab imo:
Si Pater à uobis nullum sperare leuamen
Est mihi concessum, saltem miserere meorum,
Ut moniti discant ex me sua damna cauere.
Sunt mihi quinq; super patrio sub limine fratres
Florentes animo iuuenes, & corpore firmi,
His precor ut mittas aliquem, iubeaq; monere
In loca Tartare & ueniant ne tristia pœna,
In quibus infelix iaceo, misereq; satigor:
Me satis est perisse Pater, seruentur at illi.
Respondit senior: Frustra quoq; talia poscit,
Cum Moysen fratres habeant ipsosq; Prophetas,
Hos audire sat est, moniti his meliora sequantur.
Ille iterū excipiens: Nō sic pater, inquit, Abraham
Mortuus hic aliquis ueniat si missus ad illos,
Admoneatq; uiros damnati fratribus in Orco,
Tunc magis affecti mutabunt crima uite,
Et mala uitantes facta ad meliora redibunt.
Rursus ait senior: Si Mosen, siq; Prophetas
Non audire uolunt, sed iniquo pectore temnunt,
Non etiam credent aliquis si manibus imis

Emissum

DOMINICALIA.

Emissus ueniat præsens, faciendaq; tradat.
Qui spernit uiuos, nil estimat ille sepultos.
Obtulit diues, pudibundaq; condidit ora,
Quem poene excipiunt geminatis ignibus acres,
Ut nec plura loqui liceat, nec cernere sursum.

DOMINICA II. POST TRINITAT.

EVANGELIVM LVCAE XIII.

ARGUMENTVM.

Fecit homo coenam, iussitq; uenire, recusant:
Hinc complent mensas turba coacta uijs.

Fecit homo quidam magne coniuicia coenæ,
Perq; suum seruum multos hinc inde uocauit,
Dicere præcipiens illis: Iam turbæ uenite
Inuitata mihi, coenæ quia tempus & hora
Imminet, & uobis sunt omnia ritè parata.
Illi causantes priuata negocia, uerbis

H 2 Expuso